ЕЛИН ПЕЛИН
ЗАБРАВЕНА ПЕСЕН

chitanka.info

Аз знаех една песен.

Трябва да е било много отдавна, още в детинството ми, защото не помня вече нито мелодията, нито думите. Сърцето ми се топи от спомена и копнее да долови и да се изпълни отново с тая сладка пролетна мелодия и тия пълни с тайнственост думи на моята песен, но не може.

И всеки път, когато изляза на полето, видя неговия пролетен празник, срещна взора на срамежливите теменуги, чуя над главата си песента на чучулигата, усетя младата милувка на вятъра, който закача зелените листа и танцува по поляните като момиче: всеки път, когато видя пръснати по черните угари, наведени над ралото бедните деца на майката земя и погледна тоя безкраен пейзаж от селца, пътища и речища, огрян от небесната усмивка — тогава в душата ми се наливат вълни от сладкото томление, от тържеството и надеждата, с които ме изпълваше някогаш моята малка песен. Моята забравена песен!

Есени, когато тежки мъгли легнат на небосклона, когато огнени и златни рани нашарят гората, когато птичките бягат, когато цветята мрат и тревата более, колко мъчно ми е тогава за моята забравена песен!

Каква беше тя? За моето детинство ли разправяше, моето малко селце ли рисуваше? Или то беше песента на бързата рекичка, при която си играех? Или това не било песен, а само тъй ми се струва? Може би това е мъничката другарка на детските ми игри, която сега тихо почива в своето малко гробче! Може би това е нежната майчина милувка, топлата майчина сълза!

Съществуваше ли тя, пял ли съм те, моя малка, мелодична, тайнствена песен, или това са били блажените сънища на едно мечтателно и болно дете?

Плаче ми се за тебе, моя забравена песен!

Дали ще си припомня някога думите ти, дали ще чуя пак твоята нежна полска мелодия?

Тогава, когато, уморен от живота, легна да си почина в гроба, освободен от хилядите предразсъдъци, които правят живота мъчен, от хилядите условности, които го правят суетен, когато над мене се зазеленее тревица и цъфне саморасла шипка, когато забравя всичко и моят ум престане да търси истината и да се тревожи от лъжата за добро и зло — тогава, в тая гробна тишина, аз вярвам, ще чуя тебе, моя сладка забравена песен, и под твоята тиха мелодия, и под твоите

тайнствени и мили думи ще спя, ще спя тихо като на майчини си скути.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.